

вов. Нямаше съмнение, че и този път Франц ще победи.

Но изведнъж един от тях се наведе и Франц се улови за челото. Един камък го бѣ уличил.

Въ този миг Харалд забрави всичко. Той виждаше само ранения си приятел. Съ една настървеност, каквато другаритѣ му не познаваха у него, той се навърли сега на неприятелитѣ. — Кактуси! Я го гледайте! Ще се бие! — викнаха момчетата. Ала Харалд не достигаше до раменетѣ имъ и затова удрише съ юмруцитѣ си въ стомаситѣ имъ. Той се пхаше между краката имъ и тѣ падаха, а той ги тъпчеше. Голѣмитѣ момчета бѣха така забъркани отъ това неочаквано нападение, че бързо се изправиха и хукнаха да бѣгатъ.

А Харалд отиде при приятеля си, който се бѣ облегалъ на една стена. Отъ челото и носа му капѣше кръвъ.

— Ела Франц, ще те заведа вкъщи, — каза Харалд и обгърна съ ръка голѣмия си приятел. — Боли ли те много?

Тогава Франц погледна съ настъпани очи малкия си приятел. И Харалд разбра, че приятелѣт му всичко бѣ видѣл. Франц съ мъка се засмѣ и каза: — моятѣ Кактус! и прегърна Харалдъ.

За първи път Харалд не се обиди, че му казаха Кактусъ.

прев. отъ нѣмски Ш. 3. Негеръ

Кратки вести за Гърция

Гърция има около 8,000 кв. километра земя съ около 7 милиона население.

Тя има извънредно насѣчена отъ морето граница. Затова има и най-много острови, отъ които най-голѣмиятѣ е Критъ.

Гърция е много планинска страна и най-високата ѣ планина е Олимпъ (около 3000 м.).

Тя се дѣли на три главни части: Пелопонезъ, Тесалия и Македония.

Главниятѣ поминѣкъ на Гърция е земледѣлие, лозарство, тютюно производство и овощарство: смокини, лозя, маслини и приготвятъ много стафиди.

Гърция е сѣщо и много търговска страна. Тя има около 600 параходи съ единъ и половина милиона тонажъ.

Интересенъ е Коринтския провлакъ, дълъгъ 6 километра.

Отъ 17 декември 1923 година Гърция е република.

Нейното въоръжаване е източно православно.

Гърция е прочута съ своитѣ стари паметници, храмове и крепости. Столицата на Гърция е Атина.

Гатанка

Едно чакръче малко катъ юмруче навива и развива водни нишки. Презъ цѣлъ животъ безспиръ то само смуче, не спира нивга своитѣ въздишки.

То храни се съ съ пиетие червено, само пѣкъ храни цѣлата си кѣща. Не знае отидѣхъ откакъ е родено, докрай то само гълта и повръща.

Въ свѣта животъ безъ него азъ не зная.

Зжбецъ единъ ако се нѣвга счупи, замира пѣсенѣта — дошелъ е края на кѣщата, която го приюти.

Никола Никитовъ

Който отгатне тази гатанка, ще получи премия — книжка, по жребий.

Единъ фокусъ.

Искате ли да занимаете нѣкоя компания и да се представите предъ нея чато магьосникъ?

Тогава ще вземете три шапки и ще ги сложите една до друга върху нѣкоя маса. Подъ всѣка шапка ще поставите парченце хлѣбъ, сладки или нѣкой дребенъ плодъ.

Като пригответе всичко това, кажете на публиката, че ще изядете парченцата хлѣбъ и въпрѣки това, тѣ ще останатъ подъ нѣкоя отъ тия три шапки.

Когато всички кажатъ, че това е невъзможно, вие изядете тритѣ парченца хлѣбъ и следъ това помолвате нѣкоя отъ публиката да каже: подъ коя отъ тритѣ шапки искате да останатъ изяденитѣ парченца хлѣбъ.

Гравате посочената шапка и я слагате на главата си. Така фокусѣт е готовъ.

Въ следующия брой ще дадеме цѣла страница отъ Косъ Дългоносъ и Фроса Дългокоса, съ което ще завършимъ повестѣта.

Чудни нѣща около животнитѣ

Вѣрността на кучето

Единъ човѣкъ се разболѣлъ и билъ изпратенъ въ болницата въ Когари, близо до Содней — Австралия. Неговото куче Бруей, което тръгнало следъ болничната кола, останало предъ вратитѣ на болницата за да го чака. Това е било преди петъ години. Два дни следъ като болния прекаралъ въ болницата той умрѣлъ. Кучето останало да го чака и до днесъ, защото знаело, че щомъ е влѣзълъ, трѣбвало да излѣзе.

Така кучето обръщало внимание на всѣки човѣкъ и всѣка кола, която излизала отъ болницата. Ония, които влизали, то не ги поглеждаше дори. Единъ болниченъ слуга всѣкидневно изнасялъ храна на кучето предъ вратата.

Състезание между конъ и прасе

Всѣки день хората измислятъ новъ видъ спортъ, но никому до днесъ не е дошло на умъ да устройва спортъ, какъвто организирали между кончето Пони и прасе. Господарѣт на кончето Пони билъ убеденъ, че напълно естествено е да победи. Но другия селянинъ презъ това време упорито упражнявалъ своето прасе. Той всѣкидневно му оставялъ храна

Заедно съ пристанището Пирея тя брои около единъ милионъ жители. Следъ Атина по голѣмина идватъ градоветъ Солунъ, Патрасъ и др.

Къмъ Гърция спада и Атонския полуостровъ, който има около 20 манастири. Той представлява единъ видъ република подъ протектората и контрола на Гърция.

все по-далече и прасето започвало да тича, за да я стигне и изяде. Въ деня на състезанието то полетяло като стрела къмъ храната си, която била сложена на разстояние каквото било опредѣлено за надбѣгване. Така прасето се втурнало като стрела и оставило далече задъ себе си кончето. По тоя начинъ господарѣт му спечелилъ облога отъ двеста фунта стерлинги.

Награда за убити крокодили.

Властитѣ въ малайскитѣ острови желаятъ да унищожатъ всички крокодили на тия острови. По тази причина тѣ обявили особени награди за ловцитѣ на крокодили. Тѣ опредѣлили по единъ левъ на два и половина сантиметра дължина отъ тѣло на крокодила. Щомъ туземния жител убие крокодилъ, той го занася предъ властитѣ, които го измѣрватъ и споредъ дължината му получава наградата си.

Жителитѣ на Малайскитѣ острови измислили най-различни начини за хващане на крокодилитѣ. Стария начинъ да се мѣтатъ на гърба му и да му изваждатъ очитѣ билъ почти изоставенъ като много опасенъ. Сега тѣ вързвали едно куче на дърво близо край водата и предъ него поставяли клопка. Така всички крокодили, които излизали отъ водата и се насочвали къмъ кучето, за да го изедатъ, бивали хващани въ клетката живи.

Приятелъ на крокодилитѣ

Близо до американския градъ Лосъ Анжелосъ имало единъ чифликъ, въ който се отглеждали кро-

ста и отъ тяхъ надзърнаха малки войничета въ пълно бойно въоръжение. По даденъ знакъ тѣ насочиха срещу Рентикъ пушкитѣ си, които бѣха дебели колкото игли. Но джуджето бързо съумѣ, какъ да се спаси отъ тяхъ, защото той бѣ прочелъ въ книгата много подробности изъ живота на принцесата, а най-главно помнѣше паролата. Когато каза: „Вила — рила — дила — лила“, игленитѣ пушки се прибраха обратно въ розитѣ и едно тънко гласче попита:

— Кой те праща тукъ?

— Нейно Величество царица Миррилла, — изрече на единъ джжъ Релтикъ. После той много се чуди, отде му дойде на умъ това име, Дали бѣше го запомнилъ отъ мравката Силка, или го бѣ прочелъ въ книгата, това никой не можеше да му каже.

Каго чуха името на царицата, войничитѣ се поклониха дълбоко на Рентикъ и тънкиятъ гласъ каза:

— На вашитѣ услуги, господине:

— Мога ли да говоря съ принцеса Вирондила?

А тънкиятъ гласъ отговори:

— Нима не срещнахте нейната карета, теглена отъ два скакалеца? Тогава тя ви е изпреварила, преди да ѣ предадете поржкитѣ на царицата. Въ този часъ тя е навѣрно въ нейния дворецъ и любознателната Силка поглѣща жадно науката ѣ.

Щомъ чу името на своята приятелка Силка, Рентикъ поблагодари на войничетата, сбогува се и като извика другаритѣ си, запжти се право презъ гората къмъ мравунекъ.

Цѣлъ день вървѣха джудженцата; гората за чудо бѣше сѣщо тѣй пуста, както и горската кѣща. Не се чуваха нито птици пѣсни; нито потриването на кълвача, нито катеренето на катеричкигѣ, нито надтичането на зайцитѣ. Мъртво навредъ. Джуджетата спокойно си бѣрѣха лешници, за да утолятъ глада си и пѣха бистра вода отъ горскитѣ изворчета. Тѣ бѣха

разперили върху главитѣ си джбови листа въсто чадъри и бавно напредваха къмъ мравунекъ.

Когато слънцето се бѣше наклонило къмъ западъ, уморени и прашии джуджетата най-после спрѣха до голѣмия камѣкъ, дето вчера бѣха седнали да си починатъ. Рентикъ се наведе низко надъ мравунекъ и извика: „Силка, Силка, Силка“. Следъ нѣколко минути нѣкой го погѣделичка по ушенцето. Бѣше самата Силка, възбудена отъ празненството, пламнала като вжгленъ.

— Най-после и ти да дойдешъ, любезни Рентикъ. И идешъ, когато азъ бликамъ отъ мъдростъ и знания. Съ какво мога да ти услужа?

— Госпожо Силка, ние не намѣрихме нашия смѣшникъ Мижлинь...

— Мижлинь ли? Бжди спокоенъ, любезни приятелю. Мижлинь е живъ и здравъ и тази сутринъ бѣше на сѣщото това мѣсто; и той търсеше...

Но Силка не се доизказа. Тя си спомни мъдритѣ думи на принцеса Вирондила: „Не говори никога за това, което не те питатъ“. И добре направи, че не каза на джуджето за нещастieto, което бѣ постигнало тѣхния господаръ и господарската кѣща, защото това щѣше да сломи съвсемъ духа му.

— Но дали ще можемъ да го срещнемъ до вечерѣта и да се върнемъ при нашия господаръ? — попита Рентикъ.

Тогава Силка повтори важно и тържествено самитѣ думи на принцесата, нейната любима учителка: „Вие ще намѣрите Мижлинь, когато видите щъркелъ съ човѣшки очи, отъ които се излъчва разкаяние и добротъ!“

— Щъркелъ съ човѣшки очи! — не се стѣрпѣ да извика Биргонъ. — Та ние видѣхме вече такъвъ щъркелъ, но...

Продължава

Косъ Дългоносъ и Фроса Дългокоса

Весела повестъ за деца

отъ КАЛИНА МАЛИНА

Илюстриралъ Асенъ Поповъ

— Знаете ли, че ние сме спасени! Трѣбва само да погърсимъ дълбокоучена принцесата Вирондила, за която се разказва въ тая книга. Тя ще ни каже, де е сега нашиятъ Мижлинь. Другари да не губимъ време! Нека Селектъ остане при леглото на Дирманъ, а ние останалитѣ да идемъ при принцесата.

— А знаемъ ли двореца ѣ? — обади се Виргонъ.

— Въ книгата пише, че дворецѣт на принцеса Вирондила се намира върху най-благоухания розовъ храстъ въ околността на горската кѣща. Не ни остава нищо друго, освенъ да тръгнемъ и да душимъ съ носовѣтѣ си колкото се може по-внимателно.

Речено и сторено. Четиритѣхъ джуджета напустнаха горската кѣща и тръгнаха да дирятъ принцеса Вирондила. Тѣ дълго обикаляха наоколо, докато усѣтиха благоуханната миризма на розовия храстъ. Приближиха се до него съ благоговение. Колко много се изненадаха, като видѣха, че подъ преплетени листи, клончета и диви рози се гущеше една чудно хубава кѣщица. Прозорчетата ѣ бѣха отъ брилянти и блѣщеца на слънцето като малки слънца, покривътъ ѣ — отъ червени рубини, вратитѣ ѣ — отъ зелени изумруди, стѣбитѣ ѣ — отъ сини сапфири. Никога джуджетата не бѣха виждали такъва голѣмо богатство отъ скъпоценни камъни и стояха предъ кѣщицата като захласнати.

Пръвъ си спомни Рентикъ. Той пристѣпи нѣколко крачки, провѣрѣ ръка между клонетѣ и почука на изумруда. Но вмѣсто да се отвори вратата, разтвори се всички цѣтотъ на хра-